

Nr 56

Av herr **Larsson** i Norderön m. fl., om differentiering av slaktdjursavgifterna.

En förutsättning för att den inhemska prisnivån på jordbruksprodukter skall kunna upprätthållas är, att medel finns tillgängliga för täckande av dels kostnader i samband med export av den del av produktionen, som ej kan avsättas inom landet, dels kostnader för säsongmässig lagring. På slakteriområdet sker finansieringen till huvudsaklig del genom upptagande av slaktdjursavgifter. Nuvarande prisregleringsavgifter medför en motsvarande ändring av nettoavräkningspriset till jordbrukarna. En ökning av medelsbehovet på grund av växande exportöverskott kommer således att resultera i en försämrad lönsamhet.

Slaktdjursavgift uttages vid slaktdjursbesiktningen med visst belopp per djurkropp enligt speciella regler. Slaktdjursavgiftens belopp fastställs av statens jordbruksnämnd, som erhållit Kungl. Maj:ts bemyndigande härtill. Dock har för varje särskilt djurslag angivits det högsta belopp med vilket avgift må utgå.

En viss differentiering av slaktdjursavgiften per djur skedde fram till den 1 december 1959, varvid man som utgångspunkt hade slaktkropparnas vikt. Efter framställning från Sveriges slakteriförbund genomfördes den 1 december 1959 en ytterligare differentiering innebärande att lägre belopp fastställdes för storboskap, kalv och häst inom norrlandslänen med undantag av Gästrikland. Därvid konstruerades en särskild mot norr fallande skala. Beslutet stöddes på ett uttalande av 1959 års riksdag om att möjligheterna till en ytterligare differentiering av slaktdjursavgifterna för nötkreatur borde prövas, varvid hänsyn borde tas till lokala olikheter i betingelserna för produktionen. Från jordbrukets sida föreslogs att differentieringen till förmån för Norrland skulle avse även svin, men jordbruksnämnden ansåg sig, med anledning av den formulering som givits riksdagens uttalande, icke äga bemyndigande fatta beslut av sådan innebörd.

Betingelserna för fläskproduktion i Norrland jämfört med förhållandena i andra delar av landet kan inte anses vara bättre än för produktion av kött med nötkreatur. Sålunda är fodersädspriserna i Norrland väsentligt högre än i mellersta och södra Sverige, beroende på de höga fraktkostnaderna, och normalt måste stora kvantiteter fodersäd införas från andra delar av landet. Samtidigt gäller att fodersädspriserna spelar en väsent-

ligt större ekonomisk roll vid fläskproduktion än vid köttproduktion. Även andra kostnader är högre bl. a. på grund av det strängare klimatet. De motiv, som legat till grund för differentieringen av slaktdjursavgifterna för storboskap, kalv och häst, gäller således i minst lika hög grad i fråga om svin. Enligt vår mening finns det därför icke anledning att i anført avseende tillämpa olika regler för avgiftsbeläggningen av svin och nötkreatur.

Som inledningsvis påpekades utnyttjas slaktdjursavgifterna i första hand för finansiering av export- och lagringskostnader. Norrland är emellertid i fråga om kött och i än större utsträckning fläsk ett underskottsområde. Även detta förhållande motiverar enligt vår mening att de norrländska producenterna belastas med lägre slaktdjursavgifter än producenterna i övriga delar av landet. I varje fall bör formella möjligheter till en sådan differentiering förefinnas.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta uppdra åt Kungl. Maj:t att utvidga jordbruksnämndens bemyndigande att vid fastställandet av slaktdjursavgifternas storlek differentiera beloppen med hänsyn till de lokala betingelserna för produktionen till att gälla ej blott nötkreatur och hästar utan även svin.

Stockholm den 20 januari 1960

Erik Larsson

i Norderön

Jan-Ivan Nilsson

i Tvärålund

Harald Larsson

i Hedenäset

John Eriksson

i Bäckmora

Gunnar Lundmark

Thorbjörn Fälldin